

De quin formulari inèdit es valen aquests minyons per a expressar en símbol nous l'ordre i el desordre, aparents i permanents? Si, resignats, els més acceptaven com a universal la recepta prescrita pels hàbils, heus ací els altres, en llur adolescència extrema, adelerats a combinar els ingredients més purs per a manifestar-se en formes i colors heteròclits en aparença, amb una llibertat que fa més ostensible el servatge comú. Llur intent no em desplaui: en llurs assaigs, ¿qui no hi descobrirà la permanència d'unes directives que molts creien abandonades? Solitaris, llurs experiments coincideixen amb els d'altres vells investigadors el nom dels quals tot just si coneixen i l'obra dels quals no han vist. Quin mecanisme tan complex —i precís— el de l'esperit que ens mou tots i ens constreny a alliberar-nos del convencional! I amb quin delit aquests nois —tres minyons i un fadrí!— accepten d'ésser-ne el dòcil engranatge!

«De quin formulari inèdit...», dins J. V. Foix. Presentació al Centre Excursionista «Els Blaus» de l'exposició *Tres pintors (Puig, Ponç i Tort) i un escultor* (Francesc Boadella).